

UNA MICA DE TOT

Miquel Spa

miquelspa@regio7.cat

La cambrera que no sabia ni on era el lavabo

Una jove de la Cerdanya estudiant universitària. Dissabte torna a la comarca després d'unes setmanes de no fer-ho. Ho fa carregada de currículums per buscar feina. Després de treballar un any en restaurants de Barcelona entre setmana decideix de provar de fer-ho els caps de setmana al seu entorn natural. A primera hora del vespre surt de casa dels pares. Ha quedat amb amics per passar la nit de dissabte. De camí, però, s'atura en un restaurant del poble per deixar-hi un currículum. Deu minuts després ja hi està servint plats esperant que cap client no li preguntés res de la cuina o el restaurant perquè no sap ni on és el lavabo. Així està el mercat laboral a la Cerdanya. El turisme residencial que ho arrasa tot com una piconadora eleva els preus dels habitatges amb lloguers a tocar dels mil euros, empeny els propietaris a limitar els lloguers

a la temporada turística amb preus més elevats encara i prohibeix l'arribada de nous treballadors a la comarca. Els sous al voltant dels mil euros no són suficients per viure a la vall. Són faves comptades. Tant és així que el mateix sector turístic es veu perjudicat per les conseqüències de la seva onada expansiva. Hotels, restaurants, càmpings i empreses de serveis no troben ma d'obra per afrontar les puntes de treball dels caps de setmana. Arreu proliferen els cartells de «es busca personal» i «es busca habitació». Un cercle viciós que porta la comarca al col·lapse econòmic i social. Els restauradors s'uneixen per crear una borsa d'habitatge propi on col·locar els treballadors temporers, temporalment com la seva feina. Difícil ho tenen per assentar-se a la comarca i establir-hi un projecte personal. Els hotelers s'aferren a la somiada desestacionalització

que permeti contractes més llargs i més opcions de quedar-se a viure a Cerdanya. Mentrestant els ajuntaments van signant llicències d'obres amb la justificació que els plans urbanístics ho permeten i que per tant no poden negar-les, però a la costa be ho han fet amb una moratòria de la construcció de la ma de la Generalitat. A la Cerdanya no interessa aturar la piconadora del turisme residencial de luxe. Pisos a 300.000 euros i cases a 600.000 venudes sobre plànol i sous a mil euros per a treballadors que no es poden pagar el lloguer ni anar al cinema, de manera que el cinema també ha de tancar. Un atzucac pervers que converteix la comarca en poc més que el parc d'atraccions elitista del Pirineu, amb cases de luxe i restaurants amb cambreres acabades d'aterrar que no saben ni on és el lavabo. No li pregunten res.

FIL PER RANDA

Llista d'habitacions per rellogar que salva l'institut

► Els professors nous que arriben al setembre a l'institut de Puigcerdà sort en tenen, del document intern amb noms i adreces d'antics professors i veïns que lloguen habitacions. En la societat tecnològica burocratitzada i normativitzada, la relació personal de la comunitat educativa permet que 25 nous mestres cada any puguin arribar a la Cerdanya per fer-hi classe.